Lot

Lot

Istoria lui Lot este foarte tristă, dar şi foarte instructivă pentru noi. Când păstorii lui Avraam şi ai lui Lot s-au certat, Avraam a propus ca ei să se despartă mai bine, decât să prezinte Amoriţilor care locuiau în ţară, tristul spectacol al unei dispute între copiii lui Dumnezeu. într-un spirit de con-ciliere, cel mai în vârstă dintre ei, Avraam, îşi invită nepotul să aleagă zona în care ar fi dorit să locu-iască: Lot, foarte egoist, optează pentru câmpiile bine irigate ale Sodomei. Câţi oameni nu şi-au pus de atâtea ori familiile în contact cu răul, crezând că din aceasta ar putea rezulta vreun avantaj material!

Pentru Lot ar fi fost cu mult mai bine să fi rămas sărac decât să se îmbogăţească în pajiştile întinse ale Sodomei. Noi cunoaştem istoria care a urmat. El se uită mai întâi la câmpia bine udată, apoi îşi întinde corturile până lângă Sodoma, apoi a locuit în oraş şi în cele din urmă îl găsim „la poarta cetăţii." Fără îndoială că Lot îşi chinuia sufletul său drept, în fiecare zi, locuind în acest loc infam.

Poate că el s-a lăsat convins de soţia lui şi de restul familiei de a merge să trăiască în Sodoma, în ciuda problemelor care îi tracasau zilnic. Poate că el a luat în calcul avantajele de care s-ar fi putut bucura copiii săi într-un loc atât de privilegiat. Oricum, fiicele lui s-au căsătorit cu bărbaţi din Sodoma şi s-au stabilit acolo. Dar să nu uităm cauza iniţială a acestor alianţe nenorocite: alegerea promptă şi egoistă a lui Lot, care ar fi trebuit să aştepte decizia unchiului său, aşa cum o cereau regulile de curtoazie.

Pentru mine însă cea mai tristă parte a povestirii se află în Geneza 19.14: „Lot a ieşit şi a vorbit cu ginerii săi care luaseră pe fiicele lui: „Sculaţi-vă, a zis el, „ieşiţi din locul acesta; căci Domnul are să nimicească cetatea." Dar ginerii lui credeau că glumeşte." Să citim cu mare atenţie pasajul acesta. Dacă eu înţeleg bine, din cauza unei experienţe personale amare, Lot, în ciuda sufletului său chinuit, avea obiceiul să glumească; poate că el era totdeauna un om spiritual, pus pe râs, pentru că altfel cum se explică faptul că ginerii săi au luat drept o glumă, avertismentul disperat al socrului lor?! Să privim faptele: obiceiul său de a glumi l-a costat pe Lot viaţa fiicelor sale şi a familiilor lor: au pierit cu toţii în momentul distrugerii cetăţii, au pierit din cauza a ceea ce putea fi considerat drept „o glumă nevinovată." Pasajul din Eclesiastul 10.1 ilustrează foarte bine ceea ce am spus mai înainte: „Muştele moarte strică şi acresc untdelemnul negustorului de parfumuri; tot aşa puţină nebunie biruie înţelepciunea şi cinstea." (Muştele moarte produc neplăceri, ele fac să fermenteze untdelem-nul negustorului de miresme; tot aşa face puţină nebunie pentru cel ce este apreciat datorită înţelep-ciunii şi gloriei sale.)

Total diferite sunt parfumurile din Cântarea Cântărilor 1.3 şi mireasma plăcută care a umplut casa în care se aflau Domnul si ucenicii Lui. îngrozitor de trist ar fi fost ca această „bună mireasmă" să fi fost stricată de nişte „muşte moarte."

De aceea să nu ne mirăm că Noul Testament îi îndeamnă cu atâta gravitate pe cei ce exercită o anumită autoritate în adunare să fie sobri şi cumpătaţi (1 Timotei 3.2,8,11; Tit 1.8; 2.2) şi ne pune în gardă contra oricărui cuvânt nechibzuit său a oricărei glume proaste (Efeseni 5.4).

Din nefericire, istoria lui Lot nu se termină aici, adică la episodul cu Sodoma. Privirea aruncată înapoi de soţia lui dovedeşte că inima ei rămăsese acolo, şi ea se preface într-o statuie de sare. Aici se ascunde un nou avertisment pentru noi. Propriile sale fiice, scăpate de a pieri în Sodoma, şi-au îmbătat tatăl în două nopţi la rând (ceea ce nu era la el ceva neobişnuit), apoi pentru ruşinea veşnică a lor şi a lui, au devenit mamele Moabiţilor şi Amoniţilor: doi dintre vrăjmaşii cei mai îndârjiţi ai lui Israel.

Iată roada culeasă, la capătul vieţii sale, de „om drept", din cauza unei priviri aruncate cu poftă spre câmpiile bine irigate ale acestei lumi.